

„Ez az én szeretett Fiam...” (Mt 3,17)

A mai nap Jézus nyilvános működésének kezdete, eget és földet összekötő ünnepi nyitánya. Abban az időben és kultúrkörben a férfiak harmincéves korban váltak nagykorúvá, amikor teljes jogú állampolgárok lettek. Szavuk lehetett a családban, a zsinagógában, a köztereken, és már érdemes volt életüket kritikusan, de szeretettel figyelemmel kísérni. Jézus vállalta keresztkelésének, nagykorúságának, küldetésének páratlanul szép szertartását, hogy ezzel is tanítson, példát mutasson mindannyiunknak.

Példát mutatott az aláza. Ő, az Isten Fia beállt egy emberi sorba, szerényen várakozva a Jordán folyó partján. Nem kért kivételt, nem Ő akart most szólni, hanem csak a mennyei Atya akarátát teljesítette, Keresztelő Szent János közreműködését kérve. A körülötte állók talán azt gondolták, hogy egy közülük.

Jézus példát mutatott arra, hogy minden ember lehet Isten eszköze, mint számára előhírnöke: Keresztelő Szent János. Közvetítő és eszköz lehet a szülő, gyermek, testvér, barát és még ellenség is, mert mindeneken keresztül szólhat hozzánk az Úr, aki sehol sem látható, de mindenhol jelenvaló, sehol sem hallható, de mindenhol megszólító. Nekünk kell éber körültekintéssel figyelemmel lenni, és égi antennásként a világ zajából kiszűrni Isten nekünk szóló, hozzánk intézett üzenetét.

Jézus példát mutatott arra, hogy életünk változásaiban az újabb feladatok és kihívások előtt meg kell állnunk, imádkoznunk kell, felfelé tekintenünk, és még szorosabbra kell fűznünk Istennel való kapcsolatunkat.

Példát mutatott arra, hogy keresztény életünket egységben kell megélnünk a Szentháromság és a körülöttünk élő emberek közösségében. Egyedül nem lehetséges, de nem is vagyunk egyedül. Amikor Ő alámerült a Jordán folyóban, megjelent felette a Szentlélek galamb képében, és megszólalt a mennyei Atya. Jelen volt, együtt volt a legteltesebb szeretetközösség, a legszentebb misztérium: a Szentháromság.

Jézus ezt követően tanítványokat gyűjtött maga köré, hogy megvalósuljon egy földi szeretetközösség, melynek erejében és egységében hitelesen tudják majd hirdetni az Örömhírt. Ő a Szentlélek

erejében egyik kezével az Atyára, a másik kezével az emberekre támaszkodott. Ezt igazolja a keresztselkedése eseményének részletes leírása.

Ez a mi hivatásunk és küldetésünk is keresztselkedésünk szent pillanatától kezdve, amikor Isten gyermeke, az egyház tagja lettünk, amikor eltörlődött lelkünkről az áteredő bűn, és örökre lefoglaltak lettünk. Jézus szeretetének pecsétje van rajtunk, amióta ott és akkor keresztények lettünk. Jézushoz hasonlóan a Szentlélekben kell tanúságot tennünk az igazságról: alázattal, de határozottan, a szeretet által tevékenyen (Vö. Gal 5,6). Akkor is, ha talán úgy tűnik, néha egyedül - mégis bátran, mert soha nem magányosan. A világ figyel bennünket, hogy látszik-e rajtunk a megkeresztelkedés jele, a karakteres, hiteles élet.

Kié vagyunk, hová tartozunk, példaképei vagyunk-e a mellettünk lévőknek? És mondhatja-e rólunk is a mennyei Atya, hogy ez az én szeretett fiam, akiben kedvem telik?